

Chương 24: Hành Trang Đến Temple

(Số từ: 5583)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:32 PM 11/07/2024

“Tôi thực sự không biết nên gọi đây là gì. Cậu sinh ra đã được Thần Linh ban phước... Hay đây là một loại sức mạnh Siêu Nhiên nào đó...?”

Người cổ vẫn tỏ vẻ bối rối.

Tuy nhiên, tôi biết nguyên nhân gây ra điều này.

Tôi chắc chắn có thể ép một khả năng mà ban đầu tôi không có trở thành tài năng của mình bằng cách sử dụng Điểm Thành Tích. Ngay cả khi tôi không có đủ điểm để làm điều đó, khả năng đó vẫn còn đó.

Vì vậy, hiện tại tôi đang ở trong trạng thái có thể có tất cả tài năng trên thế giới. Tôi sinh ra đã sở hữu mọi năng khiếu hiện hữu, nên không phải là không thể để tôi có được một số tài năng nhất định.

Người cổ vẫn có vẻ như sững sờ.

“Trong trường hợp này... Tôi không biết liệu điều đó có khả thi không. Có năng khiếu về cả kiếm thuật và cung thuật thực sự không phải là vấn đề, nhưng nếu dữ liệu này là chính xác, thì Reinhardt có thể sử dụng cả Hắc Thuật và Thánh Lực.”

Tôi có thể vừa sử dụng Hắc Thuật, vừa sử dụng Thánh Lực. Tất nhiên, không thể sử dụng cả hai cùng một lúc, nhưng tôi thì có thể.

“N, nhân tiện... Chưa bao giờ có trường hợp nào... một đứa trẻ được nhận vào học đặc biệt chỉ dựa trên năng khiếu, chứ không phải dựa trên tài năng.....”

Người cố vấn dường như nghĩ rằng đây không phải là vấn đề mà mình có thể giải quyết chỉ bằng thẩm quyền của mình.

“Vậy thì cậu ấy có thể được nhận vào Temple, đúng không?”

Daibun dường như không để ý đến chi tiết và chỉ nghe những gì anh ấy muốn nghe.

“Đ, đây là tình huống chưa từng có, nhưng vì đây là trường hợp đặc biệt nên...”

Người cố vấn gật đầu một cách ngơ ngác.

“Có lẽ, tôi nghĩ vậy.”

“Ngon lành!”

-Bộp!

“Ui da!”

Daibun vỗ lưng tôi và hét lớn.

Đau chết đi được!

Cuối cùng, có vẻ như việc tôi hiểu rõ tình trạng của mình nhất chỉ là ảo tưởng.

Nhờ sự nài nỉ vô ích của Daibun, giờ đây tôi có thể biết chắc tình trạng của mình như thế nào.

Tôi không biết chuyện như thế này sẽ xảy ra.

“Có năng khiếu về mọi thứ?”

“Vâng, họ nói thế.”

Mắt Loyar mở to khi tôi báo cho cô biết kết quả kiểm tra.

Không chỉ dừng lại ở lời nói của cô vắn, sau đó một Phù Thủy chuyên nghiệp xuất hiện để kiểm tra chính xác tài năng của tôi. Vì vậy, sau một thời gian chịu đựng, người ta đã xác nhận rằng phán đoán về năng khiếu của tôi là đúng.

“Này, thế chẳng phải là nhiều hơn chúng ta mong đợi sao?”

Cô nói như vậy, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự ngưỡng mộ to lớn trong lời nói của cô ấy. Ngay cả Ma Vương đời trước cũng không như vậy. Mặc dù tôi không có tài năng, nhưng tôi sinh ra đã có năng khiếu có thể đạt được tài năng ở bất kỳ lĩnh vực nào.

Đây có thể chỉ là một sự điều chỉnh có được nhờ khả năng can thiệp vào cơ thể tôi bằng Hệ Thống này, nhưng bản thân sự điều chỉnh đó đã là một khả năng to lớn rồi.

Những năng khiếu này thậm chí bao gồm cả những năng khiếu đối lập.

Một người không có năng khiếu hoặc khả năng về kiếm thuật vẫn có thể trở thành Swordmaster bằng cách luyện tập kiếm thuật, tuy nhiên điều này sẽ rất khó khăn.

Người ta phải nỗ lực để vượt qua bức tường này.

Nhưng tại sao một người không có năng khiếu lại luyện kiếm thuật? Chẳng phải tốt hơn là nên thức tỉnh khỏi những ảo tưởng đó sao?

Không ai có thể chỉ có điểm mạnh. Ngay cả những thiên tài có nhiều năng khiếu và tài năng cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Ví dụ, nếu một người có năng khiếu về Thánh Lực, tất nhiên, họ sẽ không thể sử dụng Hắc Thuật. Ngược lại, một người có năng khiếu về Hắc Thuật sẽ không thể học được Thánh Lực. Một số khả năng đã từ chối những người tương ứng của họ.

Nhưng tôi không hề có một khuyết điểm nào.

Tất nhiên, tôi không biết liệu mình có thể tự cho mình sự bất lực hay không, nhưng chắc chắn điều đó sẽ xảy ra. Tôi có bị điên không?

Tôi đến Temple với mục đích đóng học phí cho một học kỳ, nhưng cuối cùng lại đi theo một con đường hoàn toàn khác.

Tôi sẽ phải quay lại phòng tuyển sinh sau, nhưng tôi được thông báo rằng họ có khả năng sẽ quyết định cấp quyền nhập học đặc biệt. Tôi không nghĩ nhiều về điều đó ngay bây giờ, nhưng nếu có một người nào đó có khả năng giỏi bất cứ điều gì, thì sẽ khá kỳ lạ nếu không cho người đó nhập học thông qua quyền nhập học đặc biệt.

Đây là một khoản tiền bất ngờ. Chỉ vì họ quyết định cho tôi nhập học thông qua hình thức tuyển sinh đặc biệt nên chúng tôi không phải tạo ra một lỗ hổng trong quỹ của băng đảng. Không cần

phải để lại dấu vết bằng cách trả học phí bằng tiền của họ nữa. Mọi người đều muốn tôi có một môi trường mà tôi có thể hoàn toàn tập trung vào việc cải thiện bản thân tại Temple. Như vậy thì mọi người sẽ hài lòng.

Bất kể chuyện gì xảy ra sau đó với Băng đảng Rotary, nó cũng không ảnh hưởng đến tôi.

“Nhưng trông cậu không được vui lắm nhỉ?”

Tôi mỉm cười trước lời nói của Daibun.

“Không, không có gì đâu. Tuyệt lắm. Như thế này thì tôi có thể vào được ngay cả khi không phải là thành viên của băng đảng.”

Nhưng đúng như Daibun đã nói, tâm trạng của tôi không được tốt.

Ban đầu, kế hoạch của tôi là phát triển dần dần tài năng của mình trong một học kỳ và sau đó tôi dự định được miễn học phí để tham gia vào câu chuyện chính thông qua tài năng đó.

Tuy nhiên, xét về mặt phát triển, tôi có thể có nhiều cơ hội hơn để tham gia vào cốt truyện chính như thế này thay vì chỉ là một học viên nhận học bổng đơn thuần...

Temple có hai loại lớp học đặc biệt.

Lớp Royal, có thể vào bằng tài năng, và Lớp Orbis, có thể vào bằng năng lực.

Những học viên có tài năng đặc biệt được vào Lớp Royal.

Những học viên thiếu tài năng nhưng có được khả năng vượt trội nhờ sự chăm chỉ đã vào Lớp Orbis.

Có một sự cạnh tranh nhất định giữa hai lớp này, nhưng điều đó sẽ diễn ra sau đó. Phải sau một thời gian dài, Lớp Orbis mới được nhắc đến.

Dù sao thì.

Vào cốt truyện chính có nghĩa là tôi sẽ sớm tham gia một trong những lớp đặc biệt của Temple, có lẽ là Lớp Royal.

Có khả năng cao là tôi sẽ vào được Lớp Royal, vì tôi được công nhận vì tài năng tiềm ẩn chứ không phải vì khả năng nổi trội của mình.

Ban đầu, tôi dự định sẽ từ từ bước vào câu chuyện bằng cách xây dựng sức mạnh của mình trong một học kỳ và sau đó sẽ leo lên vị trí đó sau.

Tuy nhiên, cuối cùng tôi lại vào Lớp Royal ngay từ đầu.

Điều đó có nghĩa là tôi sẽ ở cùng với các nhân vật chính ngay khi câu chuyện chính bắt đầu. Tôi sẽ va chạm họ mà không suy nghĩ nhiều hoặc không có kế hoạch làm như vậy. Nếu câu chuyện thay đổi vì hành động của tôi, tôi sẽ nhận được một số Điểm Thành Tích, nhưng hậu quả của việc đó là câu chuyện có thể chuyển sang những hướng kỳ lạ, tất cả các sự kiện sẽ trở nên không thể đoán trước.

Tôi sẽ phải sử dụng Điểm Thành Tích nhận được khi thay đổi tương lai để xem tương lai thay đổi như thế nào, tôi sẽ không nhận được gì từ việc đó. Tôi có thể nhận được những lợi ích khác, nhưng những Điểm Thành Tích đó là quan trọng nhất đối với tôi ngay bây giờ, vì vậy tôi không thể lãng phí chúng.

Đó là lý do tại sao tôi muốn dành một học kỳ để lên kế hoạch cho mọi việc, nhưng cơ hội đó đã bị đánh cắp.

“Phù...”

Vì vậy, tôi không thể không thờ dài khi nghĩ đến sự tuyển chọn đặc biệt này.

Dù sao thì.

Tôi khá chắc chắn rằng sự phát triển này đang diễn ra một cách có chủ đích.

Bạn hỏi [Ma Vương Đã Chết] là loại tiểu thuyết gì à?

Mặc dù đó là tiểu thuyết tôi viết, nhưng nó giống như một phần lịch sử đen tối của tôi hơn. Nó được xếp hạng tệ nhất và nhận được rất nhiều đánh giá tệ.

Đây được cho là một câu chuyện về cuộc sống đời thường diễn ra sau khi Ma Vương bị đánh bại. Câu chuyện diễn ra tại [Temple], nằm ở Đế Đô Gardium, nơi những người có quyền lực và sự giàu có to lớn tụ tập.

Mặc dù họ nuôi dưỡng những tài năng chuyên về chiến đấu, giảng dạy những thứ như ma thuật và võ thuật, Temple, nơi được công nhận là cái nôi của mọi nền giáo dục, cũng bao gồm cả giáo dục tiểu học, trung học và đại học.

Số lượng học viên, không tính giảng viên, vượt quá 100.000.

Từ tiểu học trở đi, họ áp dụng hệ thống giảng dạy tương tự như các trường đại học. Người ta có thể đăng ký các lớp học mà mình muốn học. Do đó, có rất nhiều trẻ em không bao giờ gặp nhau mặc dù chúng học cùng lớp nếu chúng không học cùng khóa học.

Ngay cả ở một nơi như thế, sân khấu chính vẫn là Lớp Royal, một trong hai lớp quan trọng nhất ở Temple, lớp còn lại là Lớp Orbis.

Hai lớp đó toàn là những người tài năng nhất của Đế Quốc, những người được kỳ vọng nhiều nhất. Tất nhiên, tất cả họ đều có học bổng cố định. Tuy nhiên, hãy tạm thời không nhắc đến Lớp Orbis trong cuộc nói chuyện này. Dù sao thì tôi cũng sẽ không đung độ họ, tạm thời vậy.

Dù sao đi nữa, đây cũng là một trong hai biểu tượng của Temple.

Quyền lợi của Lớp Royal.

Ngay cả khi một khóa học đã đủ người, người ta vẫn có thể nộp đơn xin học khóa học đó. Ngay cả những khóa học vượt quá trình độ của mình cũng có thể được nộp đơn xin học, như một sự cân nhắc cho những thiên tài. Do đó, Lớp Royal không thể tránh khỏi sự đố kỵ và ghen tị của những học viên bình thường.

Ngoài ra, Temple còn chịu chi phí để duy trì một mức độ tôn nghiêm nhất định cũng như ký túc xá sang trọng dành riêng cho học viên của Lớp Royal.

Có rất nhiều người đã cố gắng vào Lớp Royal bằng tiền bạc và quyền lực của mình.

Tuy nhiên, người ta chỉ có thể vào Temple bằng tiền, nhưng Lớp Royal không phân biệt địa vị, cấp bậc hay sự giàu có. Chỉ có tài năng mới quyết định người ta có thể vào hay không.

Giáo dục đại học tại Temple bắt đầu từ bậc trung học.

Mọi chuyện không dừng lại ở đó.

Giáo dục đại học tại Temple, bao gồm cả Lớp Royal, bao gồm 6 năm giống như trường tiểu học.

Điều đó có nghĩa là học viên năm sáu không phải là chuyện hiếm trên thế giới này.

Nói một cách đơn giản, nó giống như việc tốt nghiệp trung học rồi ngay lập tức đi học đại học trong 6 năm.

Trên thực tế, nó giống như bắt đầu từ năm nhất của trường cấp ba và kết thúc vào năm ba của trường đại học. Tất nhiên, có thể học trong ba năm rồi tốt nghiệp, nhưng việc học thường hoàn thành sau năm thứ sáu. Sau đó, có trường đại học, nhưng giống như trường sau đại học hơn.

Lớp Royal, có thể nói là lớp giỏi nhất trong những lớp giỏi nhất, phân chia lớp dựa trên tài năng. Nhân vật chính thuộc lớp B năm nhất của khối trung học.

Điểm khác biệt ở đây là Lớp Royal, nơi tuyển chọn những người dựa trên tài năng, đã phân chia các lớp dựa trên tài năng trong giai đoạn đầu của trường trung học. Điều đó có nghĩa là giữa Lớp A và Lớp B của Lớp Royal, Lớp B là lớp thấp hơn, bao gồm những người có tài năng xếp hạng thấp hơn.

Vì lớp được chia theo thứ tự tài năng, nên các thành viên của Lớp Royal vẫn giữ nguyên ngay cả khi họ lên lớp tiếp theo. Trừ khi có ai đó bị loại hoặc bỏ học giữa chừng, hoặc có người được thêm vào, số lượng bạn cùng lớp không thay đổi từ năm nhất cho đến khi tốt nghiệp.

Lớp B, là nhóm tinh hoa tài năng kém cỏi, là nơi nhân vật chính xuất hiện. Đầu tiên, cậu ấy bối rối trước những người bạn cùng lớp thất bại, chịu đựng sự sỉ nhục và chế giễu từ những người từ Lớp A tài năng và mạnh mẽ hơn và cuối cùng họ đã có thể vượt qua Lớp A bằng sức mạnh của tình yêu và tình bạn.

Đó chính là thể loại tiểu thuyết thanh xuân mà tôi dự định viết.

Không thú vị chút nào à? Nghe có vẻ như đọc chẳng vui vẻ gì?

Tất nhiên là nó rất nhàm chán.

Những câu chuyện về những học viên yếu hơn vượt qua những học viên mạnh hơn thông qua sự chăm chỉ khá phổ biến và không có gì mới mẻ. Sức mạnh của tình yêu và tình bạn? Mọi người đang tự làm tốt những việc của mình ngày nay. Nếu để

bạn cùng lớp hút cạn cuộc sống của chính mình như chất gây ung thư, họ sẽ nghĩ rằng họ thật tuyệt sau khi ta quan tâm và giúp họ trưởng thành.

Tôi lẽ ra phải dừng viết ngay sau khi nghe người phụ trách nói vậy.

Dù sao thì.

Lúc này đã là tháng 2.

Câu chuyện chính cũng sẽ bắt đầu vào học kỳ mới trong cùng năm với thời điểm kết thúc của Nhân Ma Đại Chiến.

[Bạn đã được nhận vào Lớp Royal 1-A của Học viện Temple.]

Và Văn phòng Tuyển sinh của Temple đã đánh giá "năng khiếu vô hạn" của tôi là một tài năng vượt trội.

Thực ra chẳng có gì tốt đẹp cả.

Lớp A sẽ là nơi tôi sẽ theo học sau này.

“Ngài có lo lắng không?”

Lúc đó tôi đang ở cửa hàng bán cuộn của Eleris.

“Ta sẽ nói dối nếu ta nói không.”

Tôi thờ dài.

“Thật tốt khi họ nghĩ ta có một số tài năng điên rồ. Có thể vào được thông qua tuyển sinh đặc biệt cũng tốt, nhưng có vẻ như rất khó để thực sự đáp ứng những kỳ vọng này nhanh như họ hy vọng.....”

Tôi không phải quanh quẩn ở Cầu Bronzagate cả ngày, nên tôi đã đến thăm Eleris. Bằng đảng Rotary cũng được giải tỏa áp lực tài chính nhờ tôi được vào thông qua hình thức tuyển sinh đặc biệt.

Cho đến lễ khai giảng, tôi vẫn đi đi về về giữa Bronzagate và cửa hàng bán cuộn Eleris.

“Tôi chắc chắn là ngài sẽ làm tốt.”

Eleris mỉm cười trấn an tôi. Đúng vậy, tôi có thể trở thành bất cứ thứ gì. Tôi biết rằng tôi chỉ lo lắng vì tôi chẳng là gì cả và vẫn chưa làm được gì cả.

Nhờ vào năng khiếu của mình, được đánh giá là tài năng cao cấp, tôi đã có thể bỏ qua nhiều thủ tục cần thiết để được nhận vào học. Nếu một người có tài năng xếp hạng cao nhất, Temple không chỉ đơn giản là nhận học viên đó vào học, mà họ còn tiếp nhận. Đó là lý do tại sao tất cả những phần cầu thả về danh tính và nguồn gốc của tôi chỉ được bỏ qua.

Thay vào đó, chính Temple đã trở thành người giám hộ của tôi.

Mọi chuyện diễn ra vô cùng tốt đẹp. Tuy nhiên, ngay cả khi mọi chuyện diễn ra theo cách nào đó, vẫn có một tương lai chắc chắn, vì vậy khi nghĩ về những người bạn Lớp A của mình, đầu tôi đau như búa bổ.

Trên hết, sống trong ký túc xá mà không có Eleris, Loyar hay Sarkegaar, những người thực sự là người giám hộ của tôi, là một lý do nữa khiến tôi lo lắng.

Nhìn chung, có ý kiến rộng rãi cho rằng tai nạn không xảy ra ở Temple.

Tuy nhiên, với tư cách là một nhà văn, ý tôi là, tôi đã thêm vào nhiều sự cố xảy ra. Tôi biết rõ Temple cầu thả như thế nào, hoặc đúng hơn là tôi không biết, tôi đã làm cho nó trở nên như vậy.

Eleris nắm lấy tay tôi khi tôi đang chìm đắm trong suy nghĩ. Nhiệt độ cơ thể thấp của Ma Cà Rồng khiến tôi cảm thấy lạ lẫm, nhưng đến một lúc nào đó, sự lạnh lẽo đó bắt đầu trở nên ấm áp.

“Chúng tôi sẽ hết lòng ủng hộ Hoàng tử. Cho dù ngài vào Temple, cũng không có nghĩa là ngài sẽ bị cấm ra ngoài đâu?”

“Ta không phải, nhưng vẫn...”

Họ sẽ không cấm tôi ra ngoài hay gì cả.

Nếu tôi muốn gặp họ, tôi có thể đến thăm Sarkegaar, Loyar hoặc Eleris.

“Dù sao thì, có thứ gì ngài cần mang theo không?”

“Ta không có nhiều thứ như vậy. Dù sao thì ta cũng sẽ mặc đồng phục học viên hầu hết thời gian.”

Ngày mai tôi phải đến ký túc xá nên phải mang theo một số thứ, nhưng tôi không biết nên mang theo những gì vì thực sự tôi đang trong tình thế không có gì trên người ngoài quần áo.

Khi tôi điền vào nhiều mẫu đơn trước khi nhập học và được cung cấp mọi thông tin cần biết, tôi thực sự không nghĩ mình cần phải học nhiều.

“À mà, tại sao cô lại muốn ta vào Temple?”

Tôi đã hỏi câu hỏi mà tôi không thể tìm ra câu trả lời vào hôm nọ.

Eleris không muốn tôi trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng cô vẫn khuyến khích tôi đến Temple. Eleris mỉm cười trước câu hỏi của tôi.

“Bởi vì tôi nghĩ nếu ngài ở gần con người, ngài sẽ yêu họ.”

Đây là một logic hơi khác so với Sarkegaar, người muốn tôi tìm hiểu con người để sử dụng kiến thức của họ chống lại chính họ.

Eleris dường như muốn tôi yêu thích họ.

Ý tôi là ngay từ đầu tôi đã có tình yêu thực sự dành cho nhân loại.

“Có thể sau này cô sẽ hối hận đấy.”

Eleris cười trước lời nói của tôi.

“Tôi sẽ nghĩ về điều đó khi đến lúc.”

Người kỳ lạ nhất trong nhóm thực ra không phải Sarkegaar, mà là Eleris. Cô mang theo một cái rương từ đâu đó.

Thay vào đó, cô triệu hồi nó đến đây chỉ bằng một cú búng tay thay vì mang nó đến.

"Đây là gì?"

“Đây là quần áo thường mà ngài có thể mặc. Ngài không thể chỉ mặc đồng phục mọi lúc.”

Có vẻ như cô không muốn tiễn tôi ra về tay không. Sau đó, Eleris tháo sợi dây chuyền ra và đeo vào cổ tôi.

"Đây là..."

“Ngài có nhớ là tôi tự gọi mình là Tuesday không?”

“À, ta nhớ.”

Tôi thực sự không hiểu nó có nghĩa là gì, nhưng liệu nó có liên quan gì đến Thất Dạ Tộc không?

“Tôi nghĩ là ngài cũng quên mất chuyện này rồi, vậy để tôi giải thích nhé. Có bảy Gia tộc Ma Cà Rồng tự gọi mình là Thất Dạ Tộc.”

“Monday, Tuesday, Wednesday, giống thế à?”

"Vâng, đúng rồi."

Đó là những cái tên khá đơn giản.

“Mỗi Gia tộc chuyên về loại ma thuật của nguyên tố tương ứng.”

“Có ma pháp nguyên tố dựa trên những ngày trong tuần sao?”

“Vâng, Tộc Monday và Sunday đã biến mất từ lâu rồi, nên không có thông tin gì về loại ma thuật mà họ nắm giữ, nhưng Tuesday là Hoả, Wednesday là Thuỷ, Thursday là Mộc, Friday là Kim và Saturday là Thổ.”

Trong khi tôi vẫn có thể hiểu được sức mạnh của Nguyệt, tôi thậm chí không thể tưởng tượng được Ma Cà Rồng có thể sử dụng thứ gì đó như ma thuật của Thái Dương. Vì Hấp Huyết Vương có thể chịu được ánh sáng mặt trời, có lẽ không quá lạ khi Gia tộc đó có thể sử dụng Thái Dương Ma Pháp.

“Đây là vật gia truyền của Gia tộc chúng tôi và là biểu tượng của Gia tộc, 'Tuesday Viêm Hoả’.”

Chiếc vòng cổ mà Eleris tặng tôi có một mặt dây chuyền vàng nhỏ đính một giọt máu giống như ruby.

“Eleris, vậy thì, điều đó có nghĩa là... Họ gọi những người đứng đầu một Gia tộc là Hấp Huyết Vương sao?”

“Đúng là như vậy, nhưng...”

Eleris có vẻ là một trong những Ma Cà Rồng mạnh nhất nhưng vẫn không dễ để cô có thể ở ngoài nắng, mặc dù điều đó không đến mức không thể.

“Vậy, tại sao cô lại tặng ta chiếc vòng cổ này...?”

“Nếu chiếc nhẫn này chứa đựng sức mạnh của Dreadfiend, ngài nghĩ mặt dây chuyền này có thể làm được gì?”

Một mặt dây chuyền chứa đựng sức mạnh của một Gia tộc chuyên về Hoả Ma Pháp.

“Nó sẽ giúp tôi sử dụng được Hoả Ma Pháp, đúng không?”

“Tất nhiên, nó chỉ có tác dụng trong phạm vi lượng mana của Hoàng tử. Nó hơi khác so với chiếc nhẫn của Sarkegaar. Ngài có thể triệu hồi ngọn lửa chỉ bằng cách sử dụng mana, không cần phải niệm chú phức tạp.”

Tôi không hiểu hết, nhưng chỉ cần nghe cô giải thích là tôi nhận ra đây là một món đồ vô lý đến thế nào.

Ma thuật là sức mạnh mà chỉ có thiên tài mới có thể sử dụng. Thứ này cho phép ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể triệu hồi ngọn lửa nếu họ có đủ mana.

Cuộn giấy chỉ là vật phẩm sử dụng một lần, nhưng với thứ này tôi có thể sử dụng ma thuật này vĩnh viễn.

Quả thực là một kho báu lớn.

“Ngài có muốn thử không?”

“Hừmm...”

Bằng cách sử dụng Tuesday Viêm Hoả, tôi có thể sử dụng Hoả Ma Pháp. Mức mana của tôi là 9,9 theo như tôi nhớ. Tôi biết rằng điều này khá cao đối với một người ở độ tuổi của tôi.

Tôi cầm chặt dây chuyền trên tay và tưởng tượng ngọn lửa trong đầu, giống hệt như Eleris đã nói với tôi một giây trước.

-Phừn!

Sau đó một ngọn lửa xuất hiện trước mắt tôi.

"Đây là cách nó hoạt động."

“Nhưng chỉ thế này thôi sao?”

Tôi không ngờ lại có thứ gì đó mạnh như quả cầu lửa xuất hiện, nhưng đây chỉ là ở mức ngọn lửa nhỏ hơn. Liệu tôi có thực sự có nhiều mana như một con chuột không?

“Hoàng tử vẫn chưa thể sử dụng toàn bộ mana của mình. Nếu ngài học được sức mạnh liên quan đến Độ Nhạy Mana hoặc Kiểm Soát Mana, ngài sẽ có thể tạo ra ngọn lửa mạnh hơn với cùng một lượng mana."

Vậy nên cuối cùng đó là tất cả những gì tôi có thể làm với báu vật mạnh mẽ này vì sự thiếu khả năng của mình.

“Tại sao cô lại đưa cho ta thứ này?”

“Có thể có một số trường hợp khẩn cấp mà Hoàng tử không thể làm gì được, nên có thứ này sẽ có lợi, đúng không?”

Tuy nhiên, tôi thực sự không biết mình có thể làm gì với ngọn lửa của bột lửa.

“Dù sao thì, thứ gì đó giống biểu tượng của Gia tộc cô... Cô có thể cho ta thứ gì đó như thế được không?”

“Nếu tôi đưa cho ngài thứ gì đó có giá trị tương tự như thứ Sarkegaar đưa cho ngài, liệu khả năng ngài đứng về phía tôi trong tương lai có tăng lên không?”

Eleris vừa nói vừa cười đùa. Sarkegaar và Eleris đều đưa cho tôi những vật gia truyền của Gia tộc họ.

Thật là buồn cười.

Sarkegaar, kẻ muốn chiến tranh, đã cho tôi thứ giúp tôi sống cuộc sống yên bình ở thế giới loài người.

Ngược lại, Eleris theo chủ nghĩa hòa bình đã đưa cho tôi một vật phẩm liên quan đến sự hủy diệt.

“Ngoài ra, sẽ rất vô liêm sỉ nếu kiêu hãnh sử dụng những vật phẩm của một bên trong khi quyết định phản bội họ.”

Eleris dường như muốn từ bỏ mọi trách nhiệm và nghĩa vụ mà cô nắm giữ với tư cách là Gia chủ cũng như là thành viên cuối cùng của Tộc Tuesday với điều này. Có vẻ như Ác Quỷ không thể từ bỏ gia đình của họ ngay cả khi phản bội.

“Ta chỉ có một điều muốn hỏi thôi.”

“Vâng, thưa Hoàng tử.”

“Nếu ta sử dụng cái này, chỉ có ngọn lửa nhỏ này bùng lên, nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô sử dụng cái này?”

Tôi chỉ có thể tạo ra ngọn lửa có kích thước bằng ngọn lửa bật lửa. Việc đơn giản hóa thần chú ma thuật sẽ là một điều tuyệt vời đối với Phù Thủy, thay vì một người thiếu hiểu biết như tôi.

Vậy thì vật nhỏ bé này có thể phát huy được bao nhiêu sức mạnh khi nằm trong tay một người như Eleris?

“Tôi không biết vì tôi chưa từng sử dụng cái này trước đây.”

Chỉ cần nhìn vào mắt cô là người ta có thể biết cô đang nói dối.

Dường như có một số ký ức đau thương đang ùa về trong cô, nhưng tôi thấy nỗi đau này chỉ thoáng qua trong mắt cô ấy. Eleris nói với tôi một điều cuối cùng, nhìn thẳng vào mắt tôi, nắm lấy vai tôi.

“Hoàng tử, đây tuyệt đối không phải là vật phẩm tốt.”

Eleris có vẻ không thích vật gia truyền có tên là Tuesday Viêm Hoả này.

“.....”

“Đó là một vật thể phản ứng với những cảm xúc đen tối. Ngài càng có nhiều ác ý với ai đó thì ngọn lửa càng lớn.”

Có vẻ như đây là điều tôi nên cẩn thận khi sử dụng.

Một vật thể có thể cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, đặc biệt là sự thù địch và ác ý. Đó là một vật phẩm hoàn toàn phù hợp với hình ảnh định kiến của con người về ác quỷ.

“Tôi hy vọng ngài sẽ hiểu tại sao tôi lại trao Tuesday Viêm Hoả cho ngài.”

Cô không muốn tôi làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng cô lo lắng cho tôi nên đã đưa cho tôi thứ như thế này.

Nếu có chuyện gì xảy ra ở Temple, tôi chỉ nên sử dụng điều này khi tôi đang ở trong tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

Đó chính là ý của Eleris.

Eleris sợ tôi, nhưng cô cũng coi trọng tôi không kém.

“Cảm ơn nhé, ta dự định sẽ không bao giờ sử dụng thứ này cho đến khi tốt nghiệp.”

Eleris mỉm cười rạng rỡ, vì đây chính là điều cô muốn nghe nhất.

Cô thực sự là người kỳ lạ nhất.

Di sản của Tộc Dreadfiend.

Vật gia truyền của Tộc Tuesday, một phần của Thất Dạ Tộc.

Tôi là người thừa kế duy nhất của Lãnh Địa Bóng Tối, Ma Giới đã thống nhất thành một quốc gia, nên việc tôi giữ những vật phẩm này không có gì lạ.

Tuy nhiên, một người ăn xin trở thành học viên của Temple giờ đây đã sở hữu hai cổ vật vĩ đại cấp độ hoàng gia.

Điều đó chắc chắn là đáng ngờ.

Chiếc nhẫn, tất nhiên, là một vật phẩm nguy trang, vì vậy nó có đặc tính ma thuật trong suốt và phi vật chất, vì vậy nó trông giống như một chiếc nhẫn kim loại bình thường, và Eleris đã đặt một hộp kim loại trông cũ xung quanh bên ngoài mặt dây chuyền mà nếu không thì trông rất quý giá. Chắc chắn có vẻ như lựa chọn tốt hơn là đặt một hộp trông bình thường xung quanh nó hơn là ma thuật nguy trang có thể bị phát hiện. Vì vậy, cuối cùng tất cả những gì tôi có là thứ trông giống như một chiếc nhẫn và mặt dây chuyền cũ kỹ.

Thành thật mà nói, tôi sẽ tin ngay cả khi có ai đó nói với tôi rằng những thứ này được một người ăn xin đi lang thang nhặt được.

Vì tôi nhận được một số món đồ tuyệt vời từ cả Eleris và Sarkegaar, nên tôi nghĩ rằng Loyar cũng có thể tặng tôi thứ gì đó, nhưng một lần nữa, làm sao tôi có thể mong đợi điều gì tuyệt vời từ một người mặc quần áo rách rưới, ngồi quanh đống lửa trại cả ngày?

Cô chỉ nên chăm sóc bản thân thật tốt và ăn uống đầy đủ.

Đó là điều tôi nghĩ, nhưng...

".....Cái này là cái gì?"

"Tiền tiêu vật."

Loyar đưa cho tôi một túi tiền vàng để sử dụng ở Temple.

Loyar bảo tôi cứ nói với cô nếu tôi cần thêm tiền, vì vấn đề về lệ phí nhập học đã được giải quyết rồi, và Temple sẽ chỉ trả một phần chi phí sinh hoạt cho tôi.

Về lâu dài, Loyar là ví dụ quan trọng nhất đối với tôi.

Có vẻ như tiến trình truyền sức mạnh của họ vào các đoàn tàu mana đang diễn ra suôn sẻ.

Ngày mai, cuối cùng tôi cũng có thể chuyển vào ký túc xá của Học viện Temple.

Tất nhiên, tiếp tục sống ở đây cũng không tốt cho tôi, nhưng tôi đã kiệt sức khi nghĩ đến việc chuyển đến một môi trường mà tôi chẳng biết gì nhiều, nơi có rất nhiều nhân vật quan trọng.

Sống ở nhà Eleris thì cũng không tệ đến thế.

Đêm đó tôi không thể ngủ được, có lẽ vì tôi cứ nghĩ đến những rắc rối mà việc này sẽ mang lại.

Tuy nhiên, tôi đã hứa.

Tôi sẽ làm những việc tôi đã đề ra và tôi sẽ làm tốt.

Tôi cảm thấy điều đó trong trường hợp của Charlotte.

Cứu một người đáng lẽ phải chết không phải là điều tệ hại.

Kết quả là, tôi có thể cứu những người đã chết vì nghiệp chướng của tôi. Nếu bạn hỏi tôi, tôi tin rằng đây là một điều tốt.

Đây là một câu chuyện về cuộc sống đời thường.

Nhưng ngay cả những câu chuyện về cuộc sống đời thường cũng được viết bởi những người có tài năng trong lĩnh vực đó.

Vậy thì lý do lớn nhất cho sự thất bại của tiểu thuyết này, lý do khiến tất cả độc giả tiếp tục đọc cho đến giữa truyện đều bỏ cuộc, là...

Tôi không có năng khiếu viết những câu chuyện như thế này cho đến tận phút cuối. Khi các sự kiện và tài liệu tôi đã lên kế hoạch cạn kiệt, bài viết của tôi mất phương hướng và kết quả là tôi mất động lực để tiếp tục câu chuyện.

Vì thế.

Tôi vừa lật cái bàn.

Tiểu thuyết điên rồ này chỉ ra đời vì tác giả không có khả năng tạo ra thêm bất kỳ sự kiện nào nữa.

...Giữa câu chuyện đó...

...Tôi đã làm cho Cổng đột nhiên mở ra.

~ • ~ END ARC 1: Tẩu Thoát ~ • ~

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading